

Вершы Яўгеніі Янішчыц мне спадабаліся адразу. Ды яны і не малгі не спадабацца — столькі ў іх было паэтычнасці і святла, захаплення жыццём і свайгі маладосцю. Я чытаў іх адзін за другім — і радаваўся той свежасці і непасрэднасці, з якой гаварыла са мной пачынаючая паэтка...

Захацелася даведацца, хто ж гэта дзяўчына з Піншчыны, ці не выпадковыя раптам яе ўдачы? і вось перада мной яе ліст і дзесятак новых вершоў.

Жэні Янішчыц семнаццаць год. Жыве яна ў вёсцы Рудаўна Пінскага раёна, ходзіць за пяць кіламетраў у Парэцкую сярэднюю школу, у 11-ы клас.

І — вершы. Паэтычныя, па-дзявочыя шчырыя і непасрэдныя... Не, ўдачы былі не выпадковыя. Жэні Янішчыц, безумоўна, мае паэтычныя здольнасці, родная наша зямля беларуская нінула ў яе душу «іскру боскую». Толькі трэба не загубіць гэту «іскру», не патушиць яе на нялгкай дарозе ў літаратуру. Треба — як гэта ні банальна — гучыць — шмат працаўца. Каб пазбавіца той літаратурнішчыны, якая даволі часта гаспадарыце нават у добрых вершах. Каб набыць большай глыбіні роздуму і шырыні жыццёвых назіранніў. Каб празмерна не захапляцца свайгі маладосцю — яна ўрэшце рэшт, як гэта ні сумна, пройдзе. Каб кожны радон рабіць і звонкім, і важкім...

Адным словам, у Жэні Янішчыц наперадзе шмат — і, акрамя ўсяго іншага, шмат працы. Дык хай гэтая праца прыносіць радасны і шчодры плён! Хай дужэюць у маладой песні крылы, бо — хочацца верыць — палёт у яе будзе высокім!..

Генадзь БУРАЎКІН.

РАДЗІМЕ

Я прыгадваю вёскі дымныя —
Ні дварышча і ні кала...
Ты мяне, быццам маци, Радзіма,
За руку ў далячынъ павяла,

Мы ішлі яругамі, грэблямі,
Па калені ўгрузалі ў снег,
Ля хасін датляваючых грэліся,
Нядаліся толькі ў снег.

І ў дарогу збраліся раніцай,
Клалі ў торбы і гнеў, і боль,
На дарогах пайлі параненых,
З-пад вады даставалі соль.

Мы над горам схіляліся кожным,
Ратавалі ўсіх, як маглі.
І ўтварала эпоха трывожная
З-пад звучасных маўклівых

магіл...

І прыйшлі ў далячынъ у маі,
Лёс асвечаны мой стаяў...
Праз гады я цябе абдымаю,
Будзь мне мамай, Радзіма мая.

□ □ □

А неба такое зорнае!
Навокал — такая ціші..
Старонка мая азёрная,
Хачу ў тваю сінь ісці.

Прасторы і сэрцы — насцеж,
Іду, нібыта вясна.
Людзі, бярыце шчасце!
Для вас я яго нясла...

МОЙ ВЕРШ

Я рыфмую копы з акопамі,
Я рыфмую з сасоннікам сонейка.
А ці ведаю я,
як закопвалі
Маладосць пад сівым сасоннікам?
А ці ведаю я,
як плакалі

Нашы маци на дымных ростанях,
Як грубелі надзеі крылатыя
Пад адзінай кашуляй
просцененькай?

Мне не выпала зведаць
ростаняў.
Мне не выпала зведаць
войнаў...
Хай жа вечна звонкія сосны
Над Радзімай шумяць
спакойна!...

НА РАЦЭ

Нас, смешна, мокрых прабіраюць
дрыкыкі,
І мы яшчэ на беразе дрыжым,
Каб сонца косы прасцушыла
рыкыя,—
Давай да сініх плёсай пабяжым,
І наша лодка вырвеца з-пад
берага,
І паймчыць за трыдзеяць
зямель.
І ў нейкім царстве вольны вецер
беражна
Нас высадаіць,
узрушаных,
на мель...

□ □ □

А жнівень косы мне няшчадна
выпалі
Пад колер залацістай збажыны.
На золку росы жнівеньскія
выпалі,
Застылі на калоссях аржаных,
Застылі?
Не, звіняць на ўсю
ваколіцу.
Вятыскі іх зрывают і нясуць.
Ах, падхапіце вы ляне,
савольніцу,
І распляціце рыжую касу.

Хачу я ў царства нейкае
чароўнае
Маленькаю жар-птушкай
зяляцець,
Дзе лебедзі ўзнімаюцца
чародамі,
Каб хмаркамі у небе беляхцець,
Каб над усёй зямлёй да росных
золакаў
На белых крылах разніасці
свяцло,
Каб паглядзець, як харащэюць
Золушкі,
Адправіўши пакрыўджаных
свато...

Бягу, імчу пад жнівеньскімі
ліпамі.
За мной — з усмешкай сонца
наўзадон...
А жнівень косы мне няшчадна
выпалі,
Каб светлай быць да скону
шэрых дзён...

ЗОЛУШКА

Будзе восень з ранкамі золкімі,
Будзе цікі асенні дождж.
Да цябе я казачнай Золушкай
Пад акно прыйду басанож.

І пакуль цішыня над вёсヵю,
Покулю ціха блукаюць сны,
Я табе расскажу, як восенню
Можна хутка прыждыць вясны.

Не пужайся, што ночы золкія,
Што замёрзнуць ногі мае,
Вугалькі запалю я вясёлкамі —
Кветкі ўспыхнуць назло зіме.

Таямнічаю чаравініцаю
Я прайду ля тваіх акон...
Ты изэўтра прычешся рыцарем,
Будзеш думаць пра дзіўны

сон...